

Най-после се обадилъ най-малкиятъ синъ.

— Азъ, татко, — проговорилъ той, — нищо нѣма да направя на кръчмаря. Само ще му взема заедно съ нашитѣ и неговитѣ говеда и отгоре на всичко и дъщеря му.

Усмихналъ се бащата.

— Ето, — казалъ той на синоветѣ си, — ето кой ще свърши работа. Вѣрвамъ ти, синко, вѣр-

вамъ, че ако не друго, то поне дъщерята на кръчмаря ще вземешъ, а вземешъ ли нея, то кога и да е, цѣлото му богатство на тебъ ще остане.

Скоро малкиятъ синъ се махналъ отъ селото. Минало се време. За него нищо се не чуело.

Единъ день при кръчмаря се явилъ окъсанъ момъкъ, който искалъ да му стане пастиръ. Пазарили се, що се пазарили,

най-после се спазарили, и новиятъ пастиръ почналъ работа. Извелъ той говедата на другия день. Вечеръта, когато ги върналъ, кръчмарьтъ видѣлъ, че всички говеда били съ изпожулены колѣне, никакъ не били пасли, и лакомо ядѣли сѣното и трицитѣ, които имъ давали.

Зачудилъ се кръчмарьтъ. Видѣлъ, че тукъ нѣщо става, и решилъ да научи какво прави новиятъ пастиръ съ говедата.

На другия день рано се заптилъ той къмъ пасището, където пасли само неговитѣ говеда. Скрилъ се въ една търница и чакалъ да види какво ще прави пастирътъ. Не се минало много и момъкътъ извадилъ изъ джоба си една свирка. Почналъ да свири така

игриво, че всички говеда се разскачали, и кръчмарьтъ въ търницата почналъ да скача. Игралъ, скачалъ, докато съвсемъ се одралъ и едва успѣлъ да се измъкне отъ търницата, цѣлиятъ одранъ, окървавенъ, оскубанъ. Когато се върналъ, жена му едва го познала и взела да се кара:

— Къде си билъ? Какво си правилъ, като че си се борилъ съ триста мечки!